

Lev a Sultán souboj o Jeruzalém

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Lev a Sultán: Souboj o Jeruzalém

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Lev a Sultán: Souboj o Jeruzalém

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Vydavatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa vydavatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora
Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 95 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a vydavatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-69-1

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-70-7

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Věnování

Milovníkům templářské historie,

Tato kniha je pro vás. Pro ty, kteří se toulají po starých hradech a představují si ozvěny mečů. Pro ty, kteří v prachu dávných bojišť vidí stíny hrdinů a jejich obětí. Pro ty, kteří chápou, že historie není jen sled faktů, ale spleť koberec lidských příběhů, víry a zrady, vítězství a pádu.

Příběh bratra Thomase z Akkonu je vyprávěním jednoho z nich. Očima muže, který přežil apokalypsu u Hattínu, zažil pád Jeruzaléma a byl svědkem souboje dvou titánů – Lva a Sultána. Je to příběh o odvaze a strachu, o víře a pochybnostech, o pýše, která předchází pád, a o naději, která přetrvává i v těch nejtemnějších časech.

Nechť vám tento román připomene, že i v těch nejlegendárnějších dobách kráčeli po zemi obyčejní lidé s neobyčejnými osudy. A že jejich hlasy, i když utichly před staletími, si zaslouží být slyšeny.

Prolog

Akkon, léta Páně 1193.

Někdy v noci, když se moře pod hradbami Akkonu tříští o kameny a vítr fíčí skulinami v okenicích mého skromného pokoje, mě přepadají vzpomínky. Jsou to stíny z minulosti, které se plíží z hlubin mé paměti, a přinášejí s sebou pach prachu, potu a krve. Tehdy, v těch bezesných hodinách, se znovu ocitám na místě, které mi navždy změnilo život – na té prokleté planině, kde slunce pálilo do třešňového dřeva Kříže a do masa rytířů. Hattín.

Bylo mi tehdy něco přes dvacet, a víra v Boha a v nepřemožitelnost našeho řádu byla silná jako mé mladé paže. Byl jsem templář, rytíř Kristův, a přísahal jsem bránit Svatou zemi. Věřil jsem, že náš meč je mečem Božím, a naše vítězství jsou předurčena. Jak naivní jsem byl! Ta bitva, ten pochod peklem, nám ukázala, jak křehká je pýcha a jak krutá je realita.

Viděl jsem své bratry padat, jejich zbroje se na slunci leskly jako rozžhavené uhlíky, a slyšel jsem jejich poslední vzdechy. Viděl jsem, jak se naše síla mění v chaos, a naše naděje v zoufalství. Viděl jsem, jak Jeruzalém, srdce naší víry, padá do rukou Saladina, muže, kterého jsme podcenili, a který se ukázal být mnohem víc než jen pouhým nepřítelem.

Přežil jsem. Přežil jsem zajetí, dřinu a beznaděj. Ale můj osud se změnil. Už nejsem jen bojovník. Jsem svědek. Byl jsem tam, když se náš svět hroutil. Viděl jsem Richarda Lví srdce, toho velkého krále, jak bojuje jako

samotný ďábel, a přesto nemůže získat zpět, co jsme ztratili. Slyšel jsem šepot o intrikách, o zradách, o tom, jak se mocní muži honí za slávou, zatímco Svatá země krvácí.

Sedím tady teď, s perem v ruce, namísto meče. Můj úkol je vyprávět. Vyprávět o těch, kteří zemřeli, a o tom, proč zemřeli. Vyprávět o chybách, které se nesmějí opakovat. Vyprávět o tom, jaká je skutečná cena Svaté války. Neboť jedině tak můžeme získat zpět to, co jsme ztratili – nejen Jeruzalém, ale i naši duši. Tyto stránky jsou mým posledním svědectvím, bříme Templáře, který přežil apokalypsu, aby vyprávěl svůj příběh.

Kapitola 1: Hořící země – Předvečer katastrofy (Pohled bratra Thomase z Akkonu)

Rok 1187 po Kristu. Vzduch v Jeruzalémském království nebyl těžký jen horkem blížícího se léta, ale i tlakem nevyřčené hrozby, která visela nad Svatou zemí jako těžký, dusivý mrak. Můžu to potvrdit, sám jsem cítil její tíhu v každém nádechu. Léto v Levantě bylo vždy spalující, ale tohle bylo jiné. Vyprahlá země pod bosýma nohama pouštních nomádů praskala a v poledním žáru se nad rozpálenými kameny vlnil vzduch, tančící fatu morgánu nad obzorem. Někdy se zdálo, že samotný vzduch vibruje, nese s sebou pach suché trávy, prachu a vzdáleného kouře, jako předzvěst něčeho většího. Dodnes ten pach cítím ve spánku. Na pobřeží, v přístavních městech jako Akkon, kde jsem se snažil udržovat řád a disciplínu mezi naší posádkou, nebo v Tyrosu, se sice vlhkost lepila na kůži a vítr přinášel slanou chuť moře, ale ve vnitrozemí, směrem k Tiberiadu a poušti, se každé nadechnutí měnilo v horký polibek pece. Království, kdysi hrdý symbol vítězství kříže a svaté víry, se otráasalo v základech. Už dávno to nebyla sjednocená síla, jež před staletím dobyla Jeruzalém. Nyní to byla mozaika znesvářených šlechticů, kteří se spíše než na společného nepřítele soustředili na intriky a osobní zisk. Král Guy z Lusignan, s korunou, která ho tížila víc než meč, vládl

jen formálně, jeho autorita byla zpochybňována na každém kroku. Viděl jsem ho. Často vypadal ztraceně, jeho oči byly prázdné. Zatímco se my, bratři templáři, snažili držet linii a připravovat se na nevyhnutelné, křesťanští baroni se utápěli ve vzájemných sporech a jejich hlasy zněly spíše jako štěkot psů než rady moudrých mužů. Na východě, za hranicemi pouště, se zvedala vlna, která měla smést vše, co nám bylo drahé. Jméno jejího vůdce znělo jako šepot větru v palmách, jako dunění vzdálené bouře, které pomalu sílilo: Saladin.

Saladin: Stín z východu

Slyšeli jsme o něm. Saladin, plným jménem Salah ad-Dín Yusuf ibn Ayyub. Nebyl to pouhý válečník. Byl to státník, jehož oči odrážely klid pouštní noci a zároveň ostrost dravého ptáka, tak o něm mluvili naši špehové, kteří se vrátili s bledými tvářemi. Byl to diplomat a zbožný muslim, který snil o obnovení slávy islámu a především o znovudobytí Jeruzaléma. Jeho postava, jak jsem slyšel, byla méně o mohutné zbroji a více o ostrém rozumu a nezdolné vůli, kterou vyzařoval i v tichých okamžicích. Nosil prý často prosté, ale kvalitní roucho z jemného plátna, jehož látky šustily jen tiše při pohybu, ačkoli se pod ním rýsovalo pevné tělo bojovníka. Jeho meč byl méně zdobený než u našich západních rytířů, ale jeho ostří bylo proslulé a vždy dokonale nabroušené – kov se leskl bez jediné skvrnky. Pro něj nebyl Jeruzalém jen strategickým městem, ale Al-Kuds – Svaté město, třetí nejposvátnější místo islámu, znesvěcené naší přítomností. Jeho touha po osvobození Jeruzaléma byla hluboká a osobní, živěná vírou a odkazem jeho předků. Každý jeho krok, každé vítězství,

které získal v posledních letech, znělo jako varovný signál pro oslabené křesťanské državy. Napětí stoupalo s každým dnem, s každým karavanem, který přinesl zprávy z východu, šeptané se strachem v křesťanských táborech a s hrdostí v muslimských. Vzduch byl naplněn šepotem modliteb, ale i zvukem kovajících kovářů a ržáním koní – ozvěnami příprav na svatou válku, které se stávaly stále hlasitějšími a naléhavějšími. Slyšeli jsme to, a ačkoli se mnozí usmívali a říkali, že je to jen harašení zbraněmi, já jsem cítil, že tentokrát je to jiné. Smrt se blížila.

Král na trůnu pochybností: Guy z Lusignan

Král Guy z Lusignan. Měl jsem tu "čest" být v jeho přítomnosti několikrát. Pamatuji si na něj jako na muže, který na trůn Jeruzaléma dosedl spíše shodou okolností než svými skutečnými schopnostmi. Byl to pohledný muž, snad i kdysi statečný rytíř, ale s často zasmušilým výrazem v očích, který svědčil o vnitřním boji. Postrádal strategické myšlení a pevnou ruku potřebnou k udržení tak křehkého království v době blížící se války. Korunu získal sňatkem s princeznou Sibylou, dědičkou trůnu, a na trůn tak usedl po smrti jejího syna, dětského krále Baldwina V. Jeho pozice však byla trvale zpochybňována, a jemné vrásky kolem očí a úst svědčily o neustálém stresu a pochybnostech. Přesto se snažil svou roli plnit, byť s evidentní vnitřní nejistotou, která prosakovala každým jeho gestem a pohledem. My, templáři, jsme měli být jeho oporou, ale jak můžete být oporou, když se samotný základ třese?

Mé vlastní úvahy o králi Guyovi:

„Viděl jsem ho sedět na trůnu, s korunou nakřivo, jako by mu byla příliš velká. Jeho oči bloudily po sále, plné nejistoty. Věděl jsem, že není schopen vést. Každý náš bratr, každý rytíř, to cítil v kostech. Raymond z Tripolisu ho nenáviděl, a ta nenávist otravovala dvůr jako mor. Ale král Guy... on byl posedlý touhou dokázat, že je hoden. A ta touha byla nebezpečnější než Saladinova armáda. Protože ho oslepovala. Báł jsem se o nás. Báł jsem se o Jeruzalém. Templáři měli být štítem Svaté země, ale jak můžeme bránit království, když ho ničí jeho vlastní král? Ten chladný strach ze selhání, o kterém si šuškali, se plížil i do našich řad, a páchl hořkostí.“

Šedá eminence a zrádná mysl: Raymond III. z Tripolisu

Nejvýraznějším z Guidových odpůrců byl Raymond III. z Tripolisu, kníže z Galileje a hrabě z Tripolisu. Toho muže jsem znal dobře. Byl to muž ostrého rozumu, zkušený vojevůdce a mistr politických intrik. Jeho tvář, vždy s pečlivě upravenou bradkou, odrážela inteligenci a prohnanost, a jeho oči, často přivřené, zkoumavě sledovaly každého, jako dravý pták. Raymond si na trůn sám dělal nárok, neboť byl nejbližším mužským příbuzným královské rodiny. Jeho pohrdání Guidem bylo veřejné a otevřené, široce známé po celém království, a rozdělovalo dvůr na dva nesmiřitelné tábory. Pokaždé, když jsem ho viděl, cítil jsem napětí, které z něj sálalo.

Mé vlastní úvahy o Raymondovi:

„Raymond. Bývalý regent, muž s ohromnou mocí a ještě většími ambicemi. Mnozí ho považovali za zrádce, ale já si myslím, že on jen věřil, že by byl lepším králem. Možná měl pravdu. Jeho strategie byla rozumná, jeho opatrnost pochopitelná. Ale jeho pýcha ho zaslepovala stejně jako Guidovu hloupost. Kdyby se ti dva spojili... ale to bylo nemožné. Jejich nenávist byla hlubší než studny v poušti. Viděl jsem, jak se Raymondovy rty stahují do tenké linky, když Guy promluvil. To ticho, které po jeho slovech následovalo, bylo hlasitější než jakýkoliv křik. Vzduch byl tehdy hustý nespokojeností a já věděl, že se něco chystá. Ten pach hořkosti byl skoro hmatatelný, jako bych ho cítil na jazyku.“

Zhář a provokatér: Renaud de Châtillon

A pak tu byl Renaud de Châtillon, pán z Keraku a Oultrejordainu. Jestliže Guy postrádal autoritu a Raymondovi chyběla oddanost, Renaud jí měl až příliš. Ale byla to autorita ničivá, živelná a nebezpečná, jako nekontrolovaný požár v suché krajině. Renaud byl typickým křižákem – drsný, bezohledný, pohrdající jakýmikoli dohodami a mírem. Jeho tvář, opálená sluncem a poznamenaná hlubokými jizvami z bitev, byla často zkřivená divokým úsměvem, který mrazil krev v žilách, i těm našim, templářským. Jeho hrad Kerak se stal hnízdem, odkud pořádal loupežné výpady proti muslimským karavanám, které procházely jeho územím. Tyto přepady, často doprovázené brutálním zacházením s obchodníky a poutníky, byly neustálým porušováním příměří, které s obtížemi udržoval král Baldwin IV. a

později i Guy. Renaudova pověst se linula pouští jako špinavý vítr nesoucí zrnka strachu, a bohužel se k nám donesla i zpráva o jeho posledním útoku.

Mé vlastní úvahy o Renaudovi:

„Ach, Renaud. Fanatik. Šílenec. Ale bezpochyby statečný, to mu nikdo nemohl upřít. Problém byl, že jeho statečnost byla slepá. Nebo spíš úmyslně slepá. Viděl jsem ho. Jeho oči planuly jako ohně pekelné, když mluvil o bezvěrcích. Nenávist ho pohlcovala, a on ji šířil dál. Jeho činy byly jako jiskry, které padaly na sud střelného prachu. Věděl jsem, že se to musí stát. Každý z nás, kdo strávil v této zemi nějaký čas, věděl, že Saladin bude muset reagovat. A Renaud? Ten se jen usmíval a pil víno. Pach jeho arogance byl téměř hmatatelný, a on se v něm vyžíval. Jeho činy nás všechny odsoudily. A my, templáři, jsme museli nést následky jeho šílenství.“

Hlas z ulice: Mladý pěšák Elias

Zatímco králové a baroni intrikovali ve svých kamenných sálech a vzduch mezi nimi byl prosycen nenávistí a pýchou, v ulicích Akkonu a na cestách mezi pevnostmi žili ti, jejichž životy byly jen zrnkem písku v mocenských hrách. Potkával jsem takové často. Jedním z nich byl Elias, mladý pěšák z řad prostých křižáků, jehož osud byl stejně jako osud tisíců jemu podobných určen rozhodnutími, jež nechápal. Elias, sotva dvacetiletý, se do Svaté země dostal z rodné Francie s nadějí na odpuštění hříchů a na slávu. Jeho tvář, obvykle plná mladické naivity, se teď začínala rýsovat ostřejšími liniemi starosti, a jeho ruce, kdysi zvyklé na práci s pluhem, teď pevněji svíraly hrubé dřevo kopí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lev a Sultán souboj o Jeruzalém.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.